

pokolja, raseljavanja, silovanja, mučenja zarobljenika, bombardovanja civilnog stanovništva, neistinite propagande, nepravedne agresije, prekršenih paktova. Bilo ga je nemoguće slušati a ne poverovati mu, pa potom ne planuti od besa. Svakih nekoliko trenutaka, gnev gomile bi prekipeo i govornikov glas bi zaglušilo divljačno, životinjsko urlanje koje se nekontrolisano izvijalo iz hiljada grla. Najdivljačniji krici su dolazili od osnovaca. Govor je već potrajao kojih dvadeset minuta, kad je na platformu ustrčao kurir i tutnuo govorniku u ruku svitak papira. Ovaj ga je odmotao ne prekidajući govor. Ni u glasu ni u rečima mu se nije osetila kakva razlika; jedino su imena odjednom postala drukčija. Bez reči, kroz gomilu je prošao talas razumevanja. Okeanija je u ratu s Istazijom! Sledećeg trenutka stvori se neopisiva gužva. Zastave i plakati kojima je trg bio ukrašen bili su pogrešni! Na dobroj polovini nalazila su se poglešna lica. Sabotaža! Maslo Goldštajnovih agenata! Usledio je gnevni intermeco kad je gomila počela da dere plakate sa zidova, cepa zastave na komade i gazi ih. Špijuni su počinili čuda od aktivnosti penjući se po krovovima i sekući konopce sa kojih popadaše i zalepršaše zastavice. No za dva-tri minuta sve je bilo gotovo. Govornik, još uvek stežući mikrofona za vrat, pognutih ramena, grabeći slobodnom rukom po vazduhu, beše nastavio svoj govor. Još jedan minut, i u gomili su ponovo odjeknuli divlji krici gneva. Mržnja se nastavila isto kao i pre, jedino je objekat bio promenjen.

Sećajući se toga, Winston je ponajviše bio impresioniran time što je govornik iz jedne politike uskočio u drugu doslovno u pola reči, ne samo bez zastoja, nego čak i bez izmene u konstrukciji rečenice. No u tom trenutku je bio zaokupljen drugim stvarima. U onom trenutku nereda, dok je masa cepala plakate, bio mu je prišao neki čovek čije lice nije video, kucnuo ga po ramenu i rekao "Izvinite, mislim da ste ispustili tašnu." Uzeo je tašnu rasejano, bez reči. Znao je da će proći dani pre nego što mu se ukaže prilika da je otvori. Čim se demonstracija završila, otišao je pravo u Ministarstvo istine, iako je već bilo skoro dvadeset tri časa. To je isto uradilo sve osoblje Ministarstva. Naređenja da se svi vrata na posao, koja su se već čula s telekrana, bila su skoro nepotrebna.

Okeanija je u ratu s Istazijom; Okeanija je uvek bila u ratu s Istazijom. Veliki deo političke literature izdate tokom poslednjih pet godina sad je bila zastarela. Izveštaje i dokumentaciju svih vrsta, novine, knjige, brošure, filmove, magnetofonske trake, fotografije sve je to trebalo ispraviti munjevitom brzinom. Iako nije bila izdata nijedna direktiva, znalo se da načelnici odeljenja žele da u roku od nedelje dana nigde ne ostane nikakvog pomena o ratu s Evroazijom i savezništvu s Istazijom. Posao je bio prekomeran, i utoliko teži što se postupci koje je podrazumevao nisu mogli nazvati pravim imenom. Celo osoblje Odeljenja dokumentacije radilo je osamnaest časova u dvadeset četiri, sa dva prekida od po tri sata za spavanje. Iz podruma su bili izneseni dušeci i prostrti svuda po hodnicima; obroci su se sastojali od sendviča i kafe Pobjeda koje su servirke iz menze raznosile na kolicima. Svaki put kad je prekidao posao na ta tri sata, Winston se trudio da obradi sav materijal koji je imao na stolu, i svaki put kad se dovlačio natrag, lepljivih očiju i sav u bolovima, zaticao je novu gomilu svitaka papira koja mu je pokrivala sto kao snežni smet, dopola zatrpavala diktograf i prelivala se na pod, tako da mu je prvi posao uvek bio da ih zgura na koliko-toliko urednu gomilu da bi imao mesta za rad. Najgore od svega je bilo to što posao ni izdaleka nije bio potpuno mehanički. Često je posredi bilo samo to da se umesto jednog imena unese drugo, ali svaki iole detaljan izveštaj o događajima zahtevao je pažnju i fantaziju. Bilo je potrebno čak i znatno poznavanje geografije da bi se rat premestio s jednog dela sveta na drugi. Trećeg dana su ga oči već neizdržljivo bolele, a naočare je morao brisati svakih nekoliko minuta. Rad je izgledao kao borba s nekim preteškim fizičkim zadatkom, nečim što čovek ima puno pravo da odbije, a ipak neurotično teži da obavi. Ukoliko je uopšte i imao vremena